

Κυριακή θ' Λουκά: Η παραβολή του Άφρονος Πλουσίου



(† Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

(Λουκ. ιβ´16-21)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Τὸ τέλος τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς εἶναι μιὰ προειδοποίησι γιὰ κάτι ποὺ ὅλοι μας θὰ μπορούσαμε νὰ ἔχουμε συνειδητοποιήσει, – ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δίπλα μας, ὅτι πολλά, πάρα πολλά ἀπὸ αὐτὰ ποὺ κάνουμε θὰ χαθοῦν μ' ἐμᾶς ἐπειδὴ εἶναι περιττὰ, θνητά.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ προειδοποίησι τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸ πόσο κοντὰ εἶναι ὁ θάνατος θὰ μᾶς τρομοκρατοῦσε καὶ θὰ μᾶς στεροῦσε ἀπὸ τὴν δημιουργικὴ μας δύναμη; Ὁχι, ἀντίθετα· οἱ Πατέρες συνήθιζαν νὰ λένε, «νὰ ἔχουμε συνεχῆ **μνήμη θανάτου**» ὅχι μὲ τὴν ἔννοια τοῦ νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο καὶ νὰ ζοῦμε κάτω ἀπὸ τὴν σκιά του, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπειδὴ τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ γνώση ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη, ὅτι μπορεῖ ὁποιαδήποτε στιγμή νὰ τελειώσει,

μπορεῖ νὰ δώσει στὴν κάθε στιγμὴ τὸ τελικὸ τῆς νόημα, καὶ σὲ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τὴν αἴσθησις ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ κάνουμε τὸ καλὸ, ὅτι πρέπει νὰ βιαστοῦμε νὰ ζήσουμε ὅπως θὰ ζούσαμε γνωρίζοντας ὅτι ἀνὰ πάσα στιγμὴ ὁ θάνατος μᾶς ὑπερβαίνει, ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι μιὰ ζωὴ θριαμβευτική. Ἄν μοναχὰ εἶχαμε συνεχῶς αὐτὸ κατὰ νοῦ, θὰ ζούσαμε τόσο βαθιά, τόσο ἔντονα. Ἄν γνωρίζαμε ὅτι τὰ λόγια ποὺ τώρα σᾶς λέω ἦταν τὰ τελευταῖα, πόσο διαφορετικὰ θὰ τὰ ἔλεγα, καὶ πόσο διαφορετικὰ θὰ τ' ἀκούγατε!

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ νοιώσουμε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ μιλούσαμε μπορεῖ νὰ εἶναι νεκρὸ σὲ λίγα λεπτά, πόσο προσεκτικοὶ θὰ εἴμασταν ὥστε τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις μας θὰ ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα ὅλης μας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φροντίδας, ὁ θρίαμβος σὲ ὅ,τι ἄριστο καὶ ὑψηλὸ χαρακτηρίζει τὶς σχέσεις μας.

Ὁ λόγος ποὺ ζοῦμε τόσο ἄσχημα, ποὺ λέμε τόσα πολλὰ κούφια λόγια, λόγια χωρὶς ζωὴ, ποὺ διαπράτουμε τόσες πράξεις ποὺ ἀργότερα καῖνε σὰν πληγὲς τὴν ψυχὴ μας, εἶναι ὅτι ζοῦμε σὰν νὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ μονάχα ἓνα πρόχειρο σχέδιο τῆς ζωῆς ποὺ θὰ ζοῦμε μιὰν ἡμέρα, ὅταν θὰ ἔχουμε χρόνο νὰ διαμορφώσουμε τὸ σχέδιο στὴν τελικὴ ἱστορία. Ἀλλὰ δὲν λειτουργοῦν ἔτσι τὰ πράγματα· ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ τὸ σχέδιο μένει ἀδούλευτο, ἀπλῶς μουτζουρωμένο, καὶ αὐτὸ ποὺ μένει εἶναι μιὰ θλίψη γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μπορούσε νὰ εἶναι σπουδαῖο, ἀλλὰ ποὺ ἀποδείχτηκε ἐπιπόλαιο καὶ ἀσήμαντο.

Γι' αὐτὸ μιλάει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο, ὄχι γιὰ τὸ ὅτι θὰ πρέπει νὰ φοβόμαστε τὸν θάνατο, ἀλλὰ γνωρίζοντας ὅτι μπορεῖ νὰ ἔλθει ὁποιαδήποτε στιγμὴ, κάθε στιγμὴ πρέπει νὰ εἶναι τέλεια, κάθε λόγος πρέπει νὰ εἶναι λόγος ζωῆς, γεμάτος ἀπὸ πνεῦμα, νὰ ταιριάζει στὴν αἰωνιότητα. Καὶ κάθε μας πράξις σὲ σχέση μὲ μᾶς θὰ εἶναι τέτοια ποὺ θὰ γεννᾷ ζωὴ καὶ θὰ ἐκφράζει τὴν πληρότητα, τὸ μέγεθος, τὴν δύναμη τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐλάβειας ποὺ θὰ πρέπει νὰ νοιώθουμε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον καὶ γιὰ τὸ κάθε τι. Ἄς τὸ σκεφτοῦμε, καὶ τότε ἂν μπορούμε νὰ ἐνεργήσουμε σύμφωνα μ' αὐτὸ, κάθε λόγος καὶ πράξις μας θ' ἀποκτήσει τὴν διάστασις τῆς αἰωνιότητος καὶ θὰ λάμπει στὸ φῶς τῆς. Ἀμήν.

